

alle økonomer. Miljømærkeordninger er, hvis de er troværdige og enkle, med til at opfylde begge ønsker. Forbrugerne får god information om produkternes miljøbelastning, og dermed bliver deres valgmuligheder på markedet mere reelle. Samtidig kan mærkeordningen være med til at give producenterne et incitament til at producere produkter, der belaster miljøet så lidt som muligt.

Lovforslaget giver den bevillingsmæssige hjemmel til Danmarks tilslutning til det nordiske miljømærkesamarbejde, Svanen, ud over EU's Blomsten, som vi allerede er tilsluttet. Samtidig præciseres administrationen af miljømærkeordningerne generelt, så de kan henlægges til en privat organisation. I den foreslåede organisationsmodel skal det overordnede arbejde varetages af et udpeget nævn med repræsentanter for interesseorganisationer og myndigheder, mens de driftsmæssige opgaver skal varetages af en privat organisation.

Denne organisationsmodel er den mest effektive, og effektivitet er netop, hvad vi har brug for i administrationen af miljømærkeordninger. Det er vigtigt, at administrationen af mærkerne er velfungerende, så vi hurtigt kan gå i gang med godkendelsesprocedurer for produkter og den løbende ajourføring af kravene til produkterne, alt efter den teknologiske udvikling.

Med miljømærkerne giver vi forbrugerne mulighed for at handle på baggrund af en bredere viden, og de får derfor mulighed for at lade deres miljømæssige holdninger afspejle i deres indkøb. Det danske Ø-mærke har allerede bevist, at forbrugerne gerne vil tage hensyn til miljøet, når de køber ind, og denne stigende interesse for den natur, vi videregiver til de kommende generationer, vil uden tvivl være med til at dreje produktionen over i retning af mere miljøvenlige produkter. Med andre ord kan vi medvirke til, at markedskræfterne ganske langsomt hjælper miljøet til bedre vilkår.

I Det Radikale Venstre så vi selvfølgelig gerne, at der kun var ét fælles miljømærke i alle europæiske lande, f.eks. EU-Blomsten. Men mens vi venter på, at Blomsten får større udbredelse og bliver mere kendt, er det fint at forberede vore hjemlige producenter på vilkårene for en mere miljørigtig produktion og samtidig give forbrugerne mulighed for at være miljøbevidste, også når de køber ind.

Til sidst en lille kommentar til den foreslåede gebyrfinansiering. I Det Radikale Venstre er vi ikke afvisende over for eventuelt at give støtte

til finansieringen af gebyrerne for på denne måde at kunne fremme og motivere virksomhedernes mere miljørigtige produktion. I Det Radikale Venstre finder vi denne organisering af miljømærkeordninger den mest hensigtsmæssige, og vi kan tilslutte os lovforslaget.

Niels Højland (FP):

Da vores ordfører, hr. Aage Brusgaard, ikke kan være til stede, skal jeg også fremføre partiets synspunkter i denne sag:

Jeg vil gerne sige med det samme, at vi mener, at diskussionen om Svanemærket er en fuldstændig håbløs diskussion. Forbrugerne bliver præsenteret for det ene mærke efter det andet her i Europa. Det bliver en mærkeskov uden lige, og det er ikke sådan, at man kan sige, at fordi der er kommet mærker på varerne, er det blevet bedre. Nej, tværtimod. Mange af de produkter, vi bliver præsenteret for, er faktisk blevet dårligere, siden vi har fået alle de mærker, og dette forslag lægger jo bare op til mere bureaukrati og mere kontrol og flere skatteyderbetalte midler til at kontrollere den slags ting.

Jeg kan altså sige for vores vedkommende, at dette forslag vil vi under ingen omstændigheder støtte, og vi tror i hvert fald slet ikke, det vil gavne forbrugerne. Det vil nok give nogle højere skatter på området, fordi der lægges op til en større administration for at kontrollere tingene, og så vil der blive nogle sager, fordi nogle misbruger det, og så har forbrugerne alligevel ingen tillid til det mærke. Det duer overhovedet ikke, og vi siger i hvert fald nej.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Én ting er, at selve miljømærket Svanen blåstempler produkter, der helt uacceptabelt sviner og belaster miljøet. En anden ting er, at det også medfører en utrolig uheldig privatisering af kemikalielovgivningens miljømærkeordning og samtidig er et opgør med princippet om, at det er forureneren, der skal betale. Det er disse to forhold, der er til behandling i det lovforslag, vi behandler nu, L 199.

Privatiseringen betyder, at administrationen henlægges til et selvstændigt organ. Det betyder, at det er en snæver kreds af den danske befolkning, der er med til at fastlægge kriterier og administrere ordningen via deres interesseorganisationer i modsætning til, hvis det var et folkevalgt system, som gennem deres repræsentation i Folketinget var med til at fastlægge kriterierne for miljøkravene og deres overholdelse.